

AYAZ ARABAÇI

POEZİYA ÇİÇƏKLƏRİ

Mənim bir bülbülüm var sinəmdəki qəfəsdə,
Susar bir neçə dildə, dinər bir neçə dildə.
Oturub gecə-gündüz qanlı bir budaq üstə,
Sayıqlayar adını rabitəsiz şəkildə.

Uçub uzaq ellərə yol almaz diyar-diyar,
Çırpınar ürəyində son arzu qalanacan.
Bütün damarlarını uf demədən doğrayar,
Sənə gedən yollara qanı iz salanacan.

Mənim bir bülbülüm var, bir bilsən nə həvəsdə,
Susub durduğunda da sanarsan ki, oxuyar.
Bir gün gəlib taparsan son anda, son nəfəsdə,
Görərsən ki, onda da nəfəsi sən qoxuyar...

Qoymazsan uçub gedə o nəfəsi əlindən,
Bir ovuc işıq kimi gözlərinə təpərsən.
Dəstə-dəstə ayırıb, çiçək-çiçək telindən,
Göz yaşına bələyib məzarıma səpərsən.

Mənim bir bülbülüm var sinəmdəki qəfəsdə,
Naləsi bəs eləyər neçə-neçə illərə.
Gəl onu ziyarətə ölməmiş, xəstə-xəstə,
Çırpır köksünü hər gün tikanlı məftillərə.

Hər baharda sulanıb, yarası göz-göz olan,
Acılı bir xatirəm, tikanlı bir gülüm var...
Bayram tonqallarında yanıb, yanıb köz olan,
Mənim bir bülbülüm var, mənim bir bülbülüm var...

Kök salası, ev tikəsi deyil ki,
Sevgi bizim sinəmizə xış gəlib.
Aldadıq çölümüzü baharınan,
İçimizə bir əbədi qış gəlib.

Könlüm qızmaz büküb qoysam yuna da,
Dişim batmaz bircə ovuc una da...
İstəmirəm, deməsinlər, buna da,
Adam kimi ağıl gəlib, huş gəlib.

Götürmədim dar günümə silahı,
Silah kimi işlədirəm bil, ahı...
Olubmu ki, bircə dəfə İlahi,
Ovun özü bilə-bilə tuş gəlib.

Ağrın olsun, acın olsun köməyim,
Eh, onsuz da mənasızdı deməyim,
Gecə-gündüz ürəyimi yeməyim...
Bilirsənmi mənə necə nuş gəlib?..

"Pojarı"lar yetişmədi tüstümə,
Özüm qoydum öz gülümü üstümə...
Qonşu uşaq hövürləndi üstümə,
Qapınıza bir poçtalyon quş gəlib...

hələ ki, gücümüz birliyə çatmır...
hələ ki, sədd qurub ara çəkirik.
kim ki, bir balaca ayaqda durur,
buza sürüyürük, qara çəkirik.

əlini üzməmiş o kişi bizdən,
durulmaq gərəkdi lap dibimizdən.
gör iş nə yerdədir, öz cibimizdən,
hətta, qorxa-qorxa para çəkirik.

nə pul yazdıraq ki, könül yasına,
sevinib aparsın xarabasına.
ay oğul, bir əlil arabasına,
qoşub da bu yurdu, hara çəkirik...

bizdən çin malıtək hər yerdə çoxdu,
amma bu çoxluğun sambalı yoxdu.
elə işimiz də ürəkdi, oxdu,
şəkil də çəkəndə yara çəkirik.

cannan əlləşirik, eləcə kannan...
yazan alınımızı yazıbdı qannan.
dərdimiz qurtarmır tək xiyabannan,
kamana düzürük, tara çəkirik.

şeytana həm iynə, həm sap veririk.
ən çox da Allaha əzab veririk.
hər gün özümüzə hesab veririk,
hər gün içimizi dara çəkirik...

sağa da, sola da diz eləyirik,
vuranda dərinə iz eləyirik,
elə yaxşısını biz eləyirik,
hamının üstündən qara çəkirik...

Bitib mürəkkəbi o qələmlərin,
O cür cilvələnen kağız da yoxdur.
Dadı bir ayrıydı ötən günlərin,
Day, məktub yazmağa o qız da yoxdur...

Sanki öləziyən qış günəşidi,
Ən isti, ən odlu baxışlar belə.
İndi buludların adi işidi,
Mənasız görünür yağışlar belə.

Hamı bel-belədi, qarın-qarına,
Könlümü oxşamır məclislər də heç.
Yoxdu ürəyimdən barmaqlarıma,
Süzülüb tökülən o hisslər də heç.

Öldüm öz gözümdə bir axşamüstü,
Amma sağ çıxmışdım neçə davadan.
O gözəl duyğular könlümdən küsdü,
Yazmağa başladım sudan-havadan..

Bir yerdə çıxardıq dərs otağından,
Bu bizdə pozulmaz bir adət idi.
Təkcə nəfəsini duyub yaxından,
Yanaşı yerimək səadət idi...

Gedərdim, yolunda olsa qan-qada,
Qorxaqlıq, namərdlik könlümə yaddı.
Onu bircə dəfə öpdüm onda da,
Dodağı qızılgül şirəsi daddı.

Bir gün uçacaqdıq sevincimizdən,
Bütün ağrıları unudub, göyə.
Tale nəzərini ayırdı bizdən,
Bizim xoşbəxtliyi görməsin deyə.

Bu dünya sonralar bələndi yasa,
Vardı neçə rəngi, neçə çaları.
Bəlkə də saxlayır indi hardasa,
Kəpənək qanadlı "zapiska"ları...

bir qız işləyir şəhərin kənarında -
gecə barında.
qədəmləri yüngül meh kimi
adamın ürəyinin pərdələrini tərpedir.
bəziləri ehmalca
dirsəyinə toxunmağı qənimət bilir,
bəziləri paltarına.
çırpır üstündəki uğursuz atmacaları.
hesaba almır onu hərisliklə süzən,
his basmış bacaları.
Yola verir eyhamları...
heç kim cəsarət edib yandıra bilmir
qəlbindəki şamları...
bütün kobudluqları rəndələyir.
Qarşısında ən cəsur baxışlar səndələyir.
Dünyada nə ki, gözəllik var
başlanğıcını bu qızdan götürüb.
Tanrı özü də bu qızın dalınca baxıb
köksünü ötürüb...
fəth eləmək mümkün deyil könlünü
gicbəsər gülüşlərlə, nimdaş cümlələrlə.
Bir qız işləyir gecə barında
akulaların arasında hünərlə.
Səsi büllur badələrin cingiltisi kimi xoş.
Nə kompliment desən boş!
baxışları ürəklərdə çiçək bitirir.
adam o qızı görəndə
danışiq qabilyyətini itirir...